



РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
17 У 15365/15
15.12.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Тијом Бошковић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... бр. ..., чији је пуномоћник Зоран Танасковић, адвокат из Београда, Вука Караџића 7а/III, против туженог Секретаријата за имовинске и правне послове Градске управе града Београда, Сектора за другостепени управни поступак Београд, 27. марта 43-45, уз учешће заинтересованог лица Стамбене зграде из ..., ..., чији је пуномоћник Јовица Косић, адвокат из Београда, Др Зорана Ђинђића 134, ради поништаја решења XXI-05 број: 351.1-93/2015 од 25.09.2015. године, у предмету грађевинском, након одржане усмене јавне расправе дана 13.12.2017. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 15.12.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац А.А. из ..., ... бр. ... да заинтересованом лицу Стамбеној згради из ..., ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 34.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, по жалби Стамбене зграде у улици ... број ..., поништава се решење Одељења за комунално-стамбене и грађевинске послове Управе Градске општине Врачар у Београду, број: 351-733/96-III од 29.05.1998. године и предмет враћа првостепеном органу на поновни поступак и одлуку. Наведеним решењем првостепеног органа од 29.05.1998. године дозвољава се А.А., из ..., реконструкција дела заједничког простора-тавана површине 93,12 м² и припајање стану број 8 површине од 26 м², на мансарди зграде у улици ... број ..., на кп. бр. ...

КО ..., након којих радова ће се формирати четворособан стан, укупне површине 119,12 м2. Ставом 2. диспозитива решења дозвољава се А.А., из ..., инвестиционо и текуће одржавање зграде у улици, у ..., а према инвестиционо-техничкој документацији. Истим решењем у ст. 3-6 диспозитива, утврђено је да предрачунска вредност радова износи 271.671,20 динара; да је техничку документацију израдило предузеће Б.Б. Из ..., а техничку контролу извршило предузеће В.В. Из ...; да техничка документација на основу које се издаје грађевинска дозвола чини саставни део решења; те да се одобрени радови морају завршити у року од 6 месеци од дана правноснажности решења, и да у противном решење престаје да важи.

Тужбом поднетом Управном суду дана 07.11.2015. године тужилац оспорава законитост решења туженог органа због учињених повреда правила поступка и погрешне примене материјалног права. Наводима тужбе указује да је оспорено решење донето на основу жалбе Стамбене зграде у улици ... број ..., која је изјављена 03.03.2015. године, односно скоро 17 година по доношењу првостепеног решења. У вези са тим указује да је тужени орган незаконито предметну жалбу узео у разматрање позивајући се на правноснажни закључак од 20.04.2011. године, којим је укинута клаузула правноснажности на првостепеном решењу и то због грешака у достављању тог првостепеног решења (због нечитког потписа и изостанка печата Савета Стамбене зграде из чега се није могло поуздано закључити да ли је предметно решење уручено овлашћеном представнику Стамбене зграде), на који начин је по оцени тужиоца, тужени орган повредио одредбу члана 88. став 1. Закона о општем управном поступку, сагласно којој-ако при достављању буде учињена грешка, сматраће се да је достављање извршено оног дана за који се утврди да је лице коме је писмено намењено стварно добило то писмено. У предметном случају међутим, у управном поступку није утврђено ког дана је првостепено решење уручено Стамбеној згради, на који начин је повређен закон на штету тужиоца. Такође истиче да из образложења оспореног решења произлази да је дана 04.09.1998. године, Стамбена зграда поднела предлог за обнову поступка и скидање клаузуле правноснажности са првостепеног решења од 29.05.1998. године, из чега следи очигледан закључак да је то првостепено решење добила најкасније дана 04.09.1998. године у ком случају је рок за жалбу истекао 19.09.1998. године, због чега је жалба сагласно одредби члана 229. став 2. Закона о општем управном поступку морала бити одбачена као неблаговремена. Тужилац такође наводи да у управном поступку у коме су супротстављени интереси две стране, укидање клаузуле правноснажности не значи аутоматски право на жалбу, нарочито ако се узме у обзир да укидањем клаузуле правноснажности још није одлучено ни о коначности управног акта, када наступа преклузија за изјављивање жалбе странака. При наведеном, укидање клаузуле правноснажности не значи да решење није правноснажно, већ је у питању исправка грешке, а да ли је наступила правноснажност под неким другим датумом различитим од датума из укинуте клаузуле представља питање које треба утврдити што у окончаном управном поступку није учињено. Са наведених разлога тужилац налази да је у проведеном поступку пред туженим органом повређена одредба чл. 88. став 1., 220. и 229. став 1. Закона о општем управном поступку, као и начело правноснажности из члана 13. истог закона, због чега предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење а туженог обавезе да тужиоцу надокнади трошкове спора у опредељеном износу од 16.500,00 динара на име састава тужбе увећаном за износ таксе

по опомени.

Тужени орган је у одговору на тужбу достављеном суду дана 04.03.2016. године, остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице Стамбена зграда из ..., је у одговору на тужбу достављеном суду дана 20.04.2016. године, оспорила наводе тужбе у целости. У свом одговору заинтересовано лице је указало на претходни ток поступка пред управним органима истичући да је првобитно решењем туженог органа број 351.1-781/2010 од 10.02.2011. године било поништено решење првостепеног органа од 24.11.2010. године којим је био одбијен захтев Г.Г. из ... за укидање клаузуле правноснажности решења првостепеног органа од 29.05.1998. године, а које решење туженог органа је у управном спору по тужби тужиоца А.А., потврђено пресудом Управног суда 14 У 3906/11 од 04.04.2013. године као правилно, након чега је првостепени орган у поновном поступку донео закључак 351-122/11 од 20.04.2011. године на који је тужилац такође изјавио жалбу која је одбијена решењем туженог органа број 351.1-169/13 од 19.09.2013. године, а које решење је такође у управном спору, по жалби тужиоца, потврђено пресудом Управног суда У 17354/13 од 09.09.2014. године, када је и првостепени закључак постао правноснажан. У одговору заинтересовано лице такође наводи да је у обе пресуде Управни суд указао на пресуду Трећег општинског суда у Београду П.1997/00-02 која је постала правноснажана дана 06.08.2008. године и извршна дана 19.01.2009. године, а којом пресудом је утврђено да је ништав уговор закључен између стамбене зграде и тужиоца. Са наведених разлога налази да је оспорено решење правилно и законито и донето у свему у складу са овлашћењима другостепеног органа и правилима поступка утврђеним Законом о општем управном поступку. Сматра да је издата клаузула правноснажности правилно укинута као преурађена уз правилну констатацију да је у том управном поступку у име инвеститора решење примило неовлашћено лице Д.Д., а за стамбену зграду неовлашћено, адвокат Бранислав Бановић, што је утврђено и пресудом Трећег општинског суда у Београду у предмету П 1997/00-02. У вези са тим истиче да ако је правноснажно укинута клаузула правноснажности на издато решење првостепеног органа то је неминован ток даљег поступања да првостепени орган приступи правилном уручењу тог првостепеног решења од 19.05.1998. године, што је у предметном случају и учињено, након чега је Стамбена зграда против тог решења изјавила жалбу указујући у истој на повреди чл. 7., 8. и 10. Закона о општем управном поступку, погрешну примену материјалног права из члана 27. Закона о изградњи објеката, на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, али и на правноснажну пресуду Трећег општинског суда у Београду, након чега је донето оспорено решење које је, по оцени заинтересованог лица, на закону засновано са јасном аргументацијом која упућује на донету одлуку. Такође указује да је Градска општина Врачар дана 16.11.2015. године, донела ново решење 351-122/2011 којим се одбија захтев тужиоца за издавање решења о грађевинској дозволи за реконструкцију дела заједничког простора-тавана и да је и у том управном поступку жалба тужиоца изјављена против наведеног решења одбијена решењем туженог органа број 351.1-381/2015 од 05.02.2016. године. Са наведених разлога предлаже да суд тужбу одбије као неосновану а тужиоца обавезе да заинтересованом лицу надокнади трошкове

насталог спора опредељене у износу од 16.500,00 динара на име састава одговора на тужбу, увећаног за припадајуће трошкове на име такси по ТТ.

Како је одредбом члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09) прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима, то је Управни суд дана 13.12.2017. године, одржао усмену јавну расправу у присуству тужиоца лично и његовог пуномоћника, законског заступника заинтересованог лица и пуномоћника заинтересованог лица, а у одсуству уредно позваног туженог органа, сагласно одредби члана 38. Закона о управним споровима.

Пуномоћник тужиоца је у речи на усменој расправи остао у свему код навода из тужбе и постављеном тужбеном захтеву, као и при свим наводима, изјавама и поднесцима датим током управног поступка до доношења оспореног решења. Посебно је нагласио чињенице истакнуте у тужби којима је оспорио благовременост поднете жалбе и с тим у вези погрешну примену одредбе члана 88. Закона о општем управном поступку, имајући у виду да је решење оспорено жалбом достављено септембра 1998. године овде заинтересованом лицу, а да је жалба изјављена после 17 година и оцењена благовременом без претходно утврђеног тачног датума уручења решења овде заинтересованом лицу. Других предлога у допуну доказног поступка није имао. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи. Трошкове је тражио за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара и за приступ расправи у износу од 18.000,00 динара, као и трошкове судске таксе за тужбу и одлуку суда.

Пуномоћник заинтересованог лица је у речи на усменој расправи остао у свему код навода из одговора на тужбу, као и свих навода, изјава и поднесака датих током управног поступка до доношења оспореног решења. Сматрао је депласираним наводе тужиоца којима се оспорава дозвољеност и благовременост жалбе у овом управном поступку, имајући у виду пресуде Управног суда наведене у одговору на тужбу, којима су поступци који су претходили доношењу оспореног решења правноснажно окончани. Других предлога у допуну доказног поступка није имао. Предложио је да суд тужбу одбије. Трошкове је тражио према трошковнику који је предао суду, у укупном износу од 35.500,00 динара.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу, изјава датих на јавној расправи и списка предмета ове правне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења решења првостепеног органа од 29.05.1998. године, произлази да је исто донето по захтеву тужиоца који се том органу обратио 06.11.1996. године, молбом да му на основу приложене документације и пројекта адаптације изда грађевинску дозволу за припајање таванског простора постојећем стану у улици ... број Решавајући о поднетом захтеву, и ценећи приложену документацију ближе наведену у образложењу првостепеног решења, првостепени орган је на основу члана 24. став 2. Закона о изградњи објеката ("Службени гласник Републике Србије" бр. 44/95), члана 13. Статута града Београда) и члана 9. Одлуке о општинској управни општине Врачар,

те члана 17. Закона о одржавању стамбених зграда (“Службени гласник Републике Србије”, бр. 44/95) и члана 192. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97), донео одлуку као у диспозитиву првостепеног решења налазећи да је тужилац, као инвеститор, у том предмету поднео сву потребну документацију из члана 27. Закона о изградњи објеката. Наведено првостепено решење садржало је поуку о правном средству и налог да се решење достави подносиоцу захтева, грађевинској инспекцији, Дирекцији за грађевинско земљиште и изградњу, Скупштини зграде, РУП-ПЈ Врачар и архиви органа. Из наведеног решења првостепеног органа произлази и то да је према клаузули правноснажности садржаној на истом, одлука постала правноснажна дана 25.06.1998. године. Из списка даље произлази да је дана 04.09.1998. године, стамбена зграда у улици ... број ... (сада ул. ... број ...), преко председника Кућног савета зграде Г.Г., поднела предлог за обнову поступка и скидање клаузуле правноснажности са првостепеног решења од 29.05.1998. године, по ком захтеву је, у поновном поступку, првостепени орган донео закључак број 351-122/11 од 20.04.2011. године, којим је укинуо клаузулу правноснажности стављену на првостепено решење јер је у проведеном поступку утврдио да достава тог решења није извршена у складу са одредбом члана 77. Закона о општем управном поступку због чега је наведено решење оглашено правноснажним са погрешним датумом имајући у виду да је исто приликом достављања Скупштини зграде-достављено дана 04.06.1998. године и то преко лица чији је потпис нечитак и неоверен печатом Савета стамбене зграде, затим Г.Г., на истој адреси али дана 26.10.1998. године, а за инвеститора решење је примила Д.Д., дана 01.06.1998. године, иако у списима предмета није било овлашћења за заступање инвеститора у том предмету, док је за станаре зграде предметно решење достављено адвокату Сележин Војиславу дана 01.06.1998. године. Из списка такође произлази да је поступајући по жалби тужиоца против наведеног закључка тужени орган донео решење XXI-05 број 351.1-169/2013 од 19.09.2013. године, које решење је потврђено пресудом Управног суда 16 У бр. 17354/13 од 09.09.2014. године. Код оваквог стања ствари, а према разлозима из образложења туженог органа, првостепени орган је приступио правилном уручењу решења број 351-733/96-III од 19.05.1998. године, па је тако дана 26.02.2015. године наведено решење лично примила Г.Г., као председник Скупштине зграде у улици ... број ..., а пуномоћник инвеститора, А.А. из ... дана 27.02.2015. године. Код напред наведеног, тужени орган је жалбу стамбене зграде изјављену дана 03.03.2015. године узео у разматрање као благовремену и поступајући по истој, а ценећи наводе жалбе, првостепено решење и све списе предмета у коме је исто донето, тужени орган је донео оспорено решење којим је решење првостепеног органа од 29.05.1998. године поништио и предмет вратио том органу на поновни поступак и одлуку. У образложењу решења тужени орган се позвао на одредбу члана 27. ст 1. и 4. Закона о изградњи објеката (“Службени гласник Републике Србије”, број 44/95), и одредбе чл. 18. став 3. и чл. 22. став 2. Закона о одржавању стамбених зграда (“Службени гласник Републике Србије”, број 44/95). Дајући разлоге за донету одлуку тужени је у образложењу оспореног решења навео да се, према налажењу тог органа, не може прихватити образложење првостепеног органа да је инвеститор радова уз захтев за издавање грађевинске дозволе од 06.11.1996. године, поднео сву

потребну документацију из члана 27. Закона о изградњи објеката, на који се члан закона првостепени орган и није позвао у уводу нападнутог решења, с обзиром да инвеститор радова није уз поднети захтев доставио ваљан правни основ за издавање грађевинске дозволе, односно није доставио ваљан доказ о праву извођења радова, с обзиром да Уговор закључен између инвеститора и Стамбене зграде, оверен пред Другим општинским судом у Београду, Ов. бр. 4116/96 дана 09.04.1996. године, као ни сагласности власника станова у предметној згради за извођење радова, на основу којих је издато првостепено решење, нису у складу са одредбама члана 18. став 3. и члана 22. став 2. Закона о одржавању стамбених зграда, којима је прописано да инвеститор радова и стамбена зграда свој међусобни однос уређују уговором, који се закључује у писменој форми и оверава у суду, као и да се одлука о припајању заједничке просторије стану доноси сагласношћу власника станова односно других посебних делова зграде којима припада више од половине укупне површине станова и других посебних делова зграде, а што је потврђено и пресудом Трећег општинског суда у Београду, П.бр. 1997/00-02 од 10.04.2006. године, којом је утврђено да је наведени уговор ништав и да као такав не производи правно дејство. Тужени је такође навео да је пресуда Трећег општинског суда у Београду потврђена пресудом Окружног суда у Београду Гж 15199/06 од 06.08.2008. године, у чијем образложењу је наведено да ниједно лице које је потписало и оверило уговор о претварању заједничке просторије у стан и припајање постојећем стану није било овлашћено да закључи такву врсту уговора као и да инвеститор у том поступку није прибавио сагласности власника станова и посебних делова зграде којима припада више од половине површине зграде. Поред ових разлога, тужени орган је нашао да се првостепени орган, у образложењу свог решења, није позвао на правну и техничку документацију као ни на правни пропис као основ за одобравање инвеститору А.А. из ..., извођење радова на инвестиционом и текућем одржавању предметне зграде, у ставу два диспозитива нападнутог решења, с тим да поднетим захтевом од 06.11.1996. године, инвеститор и није тражио извођење тих радова нити је накнадно током поступка мењао, односно проширио поднети захтев. Са наведених разлога, поступајући на овакав начин, по оцени туженог органа, првостепени орган је прекорачио границе свог овлашћења имајући у виду да се поступак за издавање грађевинске дозволе води по захтеву странке и да је орган управе дужан да спроводи управни поступак, утврђује чињенично стање и доноси одлуку у управној ствари на основу поднетог захтева странке. Са напред наведених разлога, тужени орган је оспореним решењем, сходно одредбама члана 232. Закона о општем управном поступку, ожалбено решење поништио и предмет вратио првостепеном органу на поновни поступак у коме ће првостепени орган отклонити недостатке на које је указано решењем туженог органа и правилном применом прописа донети нову и образложену одлуку.

Одредбом члана 27. став 1. тачка 2) Закона о изградњи објеката ("Службени гласник Републике Србије", број 44/95), прописано је да уз захтев за издавање грађевинске дозволе инвеститор подноси доказ о праву својине, односно праву коришћења грађевинског земљишта ради изградње, односно доказ о праву својине, односно праву коришћења објекта ради реконструкције објекта, а према

тачки 4 истог става и сагласности, мишљења и друге доказе утврђене посебним прописима. Ставом 4. истог члана прописано је да у случају издавања грађевинске дозволе за надзиђивање зграда, односно претварање заједничких просторија у станове, као доказ у смислу става 1. тачка 2) овог члана служи уговор закључен по посебним прописима.

Одредбом члана 22. став 1. Закона о одржавању стамбених зграда ("Сл.гласник РС" бр. 44/95,), прописано је да, ако заједничка просторија не испуњава прописане услове за претварање у посебан стан, скупштина зграде може донети одлуку о припајању те просторије суседном стану, односно пословној просторији. Одредбом члана 22. став 2. истог закона, до доношења одлуке Уставног суда у 27/2011, било је прописано да се одлука из става 1. тог члана доноси сагласношћу власника станова односно других посебних делова зграде којима припада више од половине укупне површине станова и других посебних делова зграде.

Код напред утврђеног чињеничног стања, о чему у списима предмета постоје докази и цитираних одредаба закона на које се тужени орган правилно позвао у образложењу оспореног решења, правилно је и по оцени суда, одлучио тужени када је оспореним решењем поништио решење првостепеног органа број: 351-733/96-III од 29.05.1998. године, дајући за донету одлуку довољно разлога које као правилне прихвата и овај суд.

Суд је ценио наводе тужбе којима се указује на повреду одредаба чл. 88. ст.1., чл. 220. и 229. ст.1. Закона о општем управном поступку, као и наводе пуномоћника тужиоца изнете на расправи којима се оспорава благовременост поднете жалбе у односу на решење које је заинтересованом лицу достављено септембра 1998. године, али налази да исти нису основани. Ово стога што поднесак странке у управном поступку изјављен у односу на решење које је у моменту уручења тог решења странци неспорно садржало клаузулу правноснажности, не би могао произвести правно дејство жалбе изјављене против тог решења све до правноснажног укидања клаузуле правноснажности. При наведеном, у проведеном поступку правилно је утврђено да је достава првостепеног решења неправилно извршена не само заинтересованом лицу, већ и у односу на друге странке, због чега је тек након правноснажности закључка првостепеног органа број 351-122/11 од 20.04.2011. године (09.09.2014. године), достава првостепеног решења морала бити поново извршена, у ком поступку је такође правилно утврђено да је првостепено решење број 351-733/96-III од 29.05.1998.године председнику скупштине зграде уручено дана 26.02.2015. године, од ког дана је и почео да тече рок за жалбу, која је, према стању у списима, благовремено поднета и то дана 03.03.2015. године.

Код наведеног, суд је остале наводе тужиоца оценио као наводе без утицаја на другачију одлуку суда.

Налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, с обзиром на успех у спору, па је применом одредаба чл. 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредаба чл. 150. и 153. став 1. Закона о парничном поступку

(“Службени гласник РС”, бр. 72/11...55/14), одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

Имајући у виду донету одлуку, суд је оценио да је основан захтев заинтересованог лица за накнаду трошкова управног спора, те је заинтересованом лицу на име састава одговора на тужбу, од стране адвоката, досудио износ од 16.500,00 динара, и за заступање на одржаној усменој јавној расправи дана 13.12.2017. године, износ од 18.000,00 динара, све у складу са Тар. бр. 43. и 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 121/12), па је применом чл. 153. и 154. Закона о парничном поступку, који се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу III диспозитива пресуде. Суд није признао заинтересованом лицу трошкове до траженог износа од 35.500,00 динара, јер ови трошкови нису опредељени у складу са наведеном Адвокатском тарифом.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 15.12.2017. године, 17 У 15365/15

Записничар
Тија Бошковић,с.р.

Председник већа – судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП